

Andelko Zablaćanski

LJUBAVNA POEZIJA

IZGUBLJENI TRAGOVI

Kome se još noću, sem tebi i meni, sunce rađa
I svaki pseći lavež ili krik sove usud je živ
Kad sve su izrečene lepote sa životom svađa
Jer nije svima dato i u istini ne biti kriv

Koga još noću, sem tebe i mene, čuva gluvi sat
I svaka tišina grudi nam boji hrabrošću ludom
Kad nas ponese snom i javom izmišljen krilati at
Da na raskršću nekom dalekom sretnemo se čudom

Kome još noćas, sem nama, na dlanu mre svaki trag
Trag postojanja ljubavi u procepu godina svih
U razlici protoka vremena kad neko ti je bio drag
I onog kad svako u svom bolu postane nestvarno tih

POTONJI TREPTAJ

Hiljadu osećanja u jednom samo stoje:
Kô u čauri maka skrajnuti opijati,
Dok kapi meda usnom taći tek mogu dvoje,
Bez misli da će ikad proći ljubavni sati.

Al' kad hiljadu reči odjeknu kaldrmom duše:
Kô bat ciganskih konja u noći kad leto zre,
Dok cvili violina i njeni tonovi guše
Potonji treptaj. Tad, sred oka sva vatra mre

I hiljadu se misli samo u jednoj slute:
Kô kad u mravinjaku kraljica mati uquine.
Nemiri uma i srca sasvim te raspolute
A biće uzme mrak kô ispod pustinjske dine.

SMISAO BESMISLA

Voleti neimanje njenih golih ramena
Osim u pustom sećanju što s bolima ćuti
Toplinu ugašenog žara posle plamena
Kad jedino samoća zna kud im idu puti

Voleti nepostojanje oznojenih dlanova
Na rubu usana ugrize minule strasti
Sve drhtaje jave rasplinjene u snovima
Kad jedino samoća zna istinu slasti

Voleti neuhvat njenih stidljivih očiju
Kroz sve zaborave, daljine i nedođije
I sve tišine što najtananiju bit kriju
Kad jedino samoća zna čime se jutro mije